

Arrest

nr. 216 860 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn en die als minderjarige wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, op 31 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2018 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient samen met zijn vader M.Y.H. en zijn broer M.K op 18 augustus 2016 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen treft op 15 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker en zijn broer M.K. Ten aanzien van verzoekers vader treft hij op dezelfde dag een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 188 663 van 20 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep dat werd ingediend

tegen deze laatste beslissing, dit op grond van artikel 39/73, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 februari 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van verzoekers vader. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd verworpen bij arrest nr. 216 857 van 14 februari 2019.

1.3. Bij arrest nr. 205 357 van 15 juni 2018 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd ten aanzien van verzoeker en zijn broer M.K.

1.4. Op 1 oktober 2018 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoeker dat gericht is aan zijn vader M.Y.H.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan [M.Y.H.] geboren te [...] (Irak), op [...] (2), van nationaliteit: Irak verblijvende te [...] 1831 MACHELEN (BRAB.) bevel gegeven de genaamde [K.E.] geboren te [...], op [...] van nationaliteit: Oekraïne, verblijvende te [...] 1831 MACHELEN (BRAB.) binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is. REDEN VAN DE MAATREGEL : Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 18.08.2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming in, dat op 15.02.2017 door het Commisariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.06.2018 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Beide ouders zijn in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd en zij dienen het Rijk te verlaten. Het is evident dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst de aanvraag 9 ter dd. 20.03.2009 werd door DVZ afgesloten met een negatieve beslissing op 02.04.2012. De aanvraag 9bis dd. 20.03.2009 werd door DVZ afgesloten met een negatieve beslissing op 02.04.2012; de aanvraag 9bis dd. 05.10.2013 werd door DVZ negatief afgesloten op 27.01.2014, de aanvraag 9 bis dd. 12.03.2014 werd door DVZ negatief afgesloten op 15.04.2014; de aanvraag 9bis dd. 02.06.2014 werd negatief afgesloten door DVZ op 27.07.2014. . Hét recht op onderwijs is niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).”

1.5. Een gelijkaardige beslissing wordt op dezelfde dag getroffen ten aanzien van verzoekers broer M.K.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van “artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « het EVRM ») ; van artikel 5 en 7 van de Richtlijn 2008/115/CE van het Europees parlement en van de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna «de Terugkeerrichtlijn ») ; van artikelen 41. § 2. van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest»); van artikel 22 van de Grondwet; van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980 - hierna « de Vreemdelingenwet»); van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991); van artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.”

Onder het kopje “1.Eerste onderdeel: schending van het beginsel audi alteram partem” betoogt verzoeker als volgt:

“De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht. Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht, van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel tot terugbrenging, die aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt aangezien hij het Belgisch grondgebied moet verlaten. Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om, op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Zo had hij kunnen aangeven dat hij minderjarig is, in België geboren is, hier steeds heeft verbleven, in België naar school gaat en enkel de Nederlandse en de Armeense taal machtig is. Verzoeker spreekt noch Arabisch, noch Oekraïns (stukken 3 t.e.m. 8). Bovendien zijn de ouders van verzoeker afkomstig uit een ander land, respectievelijk Irak en Oekraïne. De vader van verzoeker wordt niet erkend als Irakese onderdaan en heeft een hangend verzoek tot erkenning van het statuut van staatloze bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Hierdoor kan het gezinsleven van verzoeker, zijn ouders en zijn broer enkel in België plaatsvinden. Het verlaten van het Belgisch grondgebied zou noodzakelijkerwijze met zich meebrengen dat verzoeker van één van zijn ouders zou worden gescheiden, aangezien vader niet naar Oekraïne kan reizen en geen van beide ouders naar Irak kan reizen (cfr. procedure staatloosheid). Indien hij verhoord was geweest, had verzoeker deze elementen kunnen laten gelden, die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgneerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

Onder het kopje “2. Tweede onderdeel : schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, alsook 8 EVRM betoogt verzoeker als volgt:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet leest zich als volgt: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hogere belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. (eigen vertaling)» Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt: « Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. » Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, quod non in casu. De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”. Verzoeker is in België geboren. Hij is 5 jaar oud en gaat in België naar school. Zijn beide ouders verblijven in België en staan samen in voor de zorg en opvoeding van verzoeker (stukken 3 t.e.m. 6). Indien verzoeker verwijderd wordt, zal hij manifest een nadeel ondergaan door het feit dat hij in België

een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, en hieraan een einde zal worden gesteld, m.n. zijn integratie en de diverse sociale banden die hij hier heeft uitgebouwd zullen verloren gaan (C.E., n° 71.921, 1 8.2.98, R.D.E., 1 998, n°97, 55 ; C.E., n°75.994, 29.9.98). Ook zal hij zijn schoolcarrière moeten stopzetten, niet in het minst daar hij enkel het Nederlands en het Armeens machtig is (en niet het Oekraïens noch het Arabisch). Een terugkeer de plaats vanwaar hij gekomen is bevindt zich niet buiten het Rijk, daar verzoeker in Vilvoorde geboren is. Doordat tegenpartij geen rekening houdt met de informatie aangaande de gezinstoestand van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8.”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de artikelen 5 en 7 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers niet nader toegelicht op welke wijze deze bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing. De door verzoeker opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Deze bepaling werd immers opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 (BS 12 maart 2018), dit met ingang van 22 maart 2018.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat indien hij zou zijn gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, hij elementen zou hebben aangebracht die mogelijk tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

2.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het is van toepassing indien Unierecht wordt toegepast en een bezwarend besluit wordt getroffen, wat in casu niet ter betwisting staat. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het (nationaal) beginsel van behoorlijk bestuur “audi alteram partem” kent dezelfde invulling (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker, die op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing zeven jaar oud was, gehoord werd door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof. Echter, daar waar verzoeker wijst op het feit dat hij minderjarig is, in België is geboren, hier steeds heeft verbleven en in België naar school gaat, wijst de Raad verzoeker erop – net zoals de verwerende partij dat doet in haar nota – dat hierover expliciet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Er wordt vermeld dat verzoeker geboren is in Vilvoorde op 3 mei 2011 en nergens wordt ontkend dat verzoeker hier steeds met zijn ouders, minstens zijn vader – die hier ettelijke procedures heeft opgestart die ook in de bestreden beslissing vermeld worden – verbleven heeft. De verwerende partij is zich er ook van bewust dat verzoeker hier naar school gaat aangezien in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het recht op onderwijs niet absoluut is en niet automatisch recht geeft op verblijf.

2.7. Verder is verwerende partij zich bewust van de gezinssituatie en motiveert ze daar ook over. Verzoeker voert aan dat hij bij zijn gehoor zou meegedeeld hebben *"Bovendien zijn de ouders van verzoeker afkomstig uit een ander land, respectievelijk Irak en Oekraïne. De vader van verzoeker wordt niet erkend als Iraakse onderdaan en heeft een hangend verzoek tot erkenning van het statuut van staatloze bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Hierdoor kan het gezinsleven van verzoeker, zijn ouders en zijn broer enkel in België plaatsvinden."* De Raad ziet echter niet in hoe het gegeven dat zijn ouders mogelijk afkomstig zijn uit een ander land, als gevolg heeft dat het gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden. Geen van beide ouders verblijft hier immers op legale wijze zoals in de bestreden beslissing uiteengezet wordt. Daar komt nog bij dat voor zover al kan aanvaard worden dat er sprake is van een hangend verzoek van verzoekers vader tot erkenning als staatloze – een bewijs daarvan wordt niet bijgebracht, ook niet ter terechtzitting – dit niet inhoudt dat verzoekers vader daadwerkelijk staatloos is of dat deze tijdens deze procedure hier een tijdelijk verblijfsrecht heeft. Verzoeker houdt voor dat zijn vader niet erkend wordt als Iraakse onderdaan, doch dit vindt geen steun in de doorlopen asielprocedures. Hieruit blijkt globaal dat verzoekers vader mogelijk wel Iraakse onderdaan is via vaderszijde maar niet aannemelijk maakt te zijn opgegroeid in Noord-Irak of aldaar recentelijk te hebben verbleven. Uit het verzoekschrift dat ingediend wordt tegen de in punt 1.2 bedoelde beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekers vader wordt trouwens vermeld dat verzoekers vader verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

2.8. Verzoeker voert verder aan *"Het verlaten van het Belgisch grondgebied zou noodzakelijkerwijze met zich meebrengen dat verzoeker van één van zijn ouders zou worden gescheiden, aangezien vader niet naar Oekraïne kan reizen en geen van beide ouders naar Irak kan reizen (cfr. procedure staatloosheid)"*. De bestreden beslissing legt op geen enkele wijze op noch heeft zij als gevolg dat verzoeker van één van zijn ouders zou worden gescheiden, minstens toont verzoeker dit niet op concrete wijze aan. De Raad wijst er nog op dat in het kader van het beroep dat door verzoekers vader aanhangig gemaakt werd bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing kan gelezen worden dat verzoekers moeder *"thans niet meer in België verblijft"* en dat verzoeker samen met zijn broer bij hun vader verblijft zodat er de facto al sprake is van een gescheiden gezinssituatie buiten het optreden van de overheid om. Ter terechtzitting verklaart de advocaat dat ze geen bewijs kan bijbrengen waaruit blijkt dat de moeder van de verzoekende partij nog in België verblijft en voor de kinderen zorgt. De Raad herhaalt voorts dat een hangend verzoek tot erkenning als staatloze niet inhoudt dat verzoekers vader daadwerkelijk staatloos is en niet naar Irak kan terugkeren .

2.9. Waar verzoeker opwerpt dat hij noch het Arabisch, noch het Oekraïens spreekt en enkel de Nederlandse en Armeense taal machtig is, wijst de Raad erop dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken die dat moeten aantonen, niet meer betreffen dan getuigenverklaringen (stukken 4 en 6 tot en met 8) en een attest van regelmatige lesbijwoning in een Nederlandstalige basisschool (stuk 5) en schoolrapporten (stuk 9). Dat verzoeker in de school Nederlands spreekt wordt niet betwist, maar de stukken 5 en 9 sluiten niet uit dat verzoeker andere talen wel machtig is. Alleszins dient de Raad er net als de verwerende partij op te wijzen dat verzoeker gelet op zijn jonge leeftijd in staat kan worden geacht om zich desgevallend het Arabisch – voor zover dat al nodig zou zijn, vermits uit het administratief dossier en arrest nr. 160 347 van 19 januari 2016 blijkt dat in de voorgehouden regio van afkomst van verzoekers vader, met name Noord-Irak, Koerdisch gesproken wordt en verzoekers vader meer bepaald Badini spreekt en specifiek in de Armeense Christelijke enclave, het Armeens gesproken wordt – eigen te maken. De Raad ziet niet in hoe het mogelijke gegeven dat verzoeker het Arabisch niet spreekt, aanleiding had kunnen geven tot een andersluidende beslissing, minstens wordt dit niet nader geconcretiseerd door verzoeker. Verder kan nog worden opgemerkt dat verzoekers moeder *"thans niet meer in België verblijft"* en verzoeker bij zijn vader verblijft, zodat het mogelijke gegeven dat hij het Oekraïens niet spreekt, geen nadeel oplevert.

2.10. De Raad dient dan ook te concluderen dat de elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelt en die hij zou hebben meegedeeld aan de verwerende partij mocht hij door haar zijn gehoord alvorens ze de bestreden beslissing trof, niet tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker zoals gezegd de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt, *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

2.12. Verzoeker brengt geen gezondheidstoestand aan waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. De overweging in de bestreden beslissing, *“Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst de aanvraag 9 ter dd. 20.03.2009 werd door DVZ afgesloten met een negatieve beslissing op 02.04.2012”* blijft dan ook overeind. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met het hoger belang van het kind, m.i.v. het recht op onderwijs en tevens rekening hield met diens gezinssituatie.

2.12.1. De bestreden beslissing stelt, *“Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan”*. Verzoeker kan de pertinentie hiervan niet onderuit halen door simpelweg te poneren dat hij zijn schoolcarrière zal moeten stopzetten omdat hij enkel het Nederlands en het Armeens machtig is. Verzoeker toont niet aan dat hij zich gelet op zijn jonge leeftijd niet kan aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst en aan de taal waarin dit verstrekt wordt. In dit verband kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 2.9.

2.12.2. Door te wijzen op de elementen die zijn gezinssituatie kenmerken kan verzoeker de pertinentie van de vaststellingen in de bestreden beslissing niet onderuit halen dat beide ouders niet tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigd zijn, dat zij het land dienen te verlaten en dat het *“evident [is] dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden”*.

2.13. Verzoeker betoogt, *“Een terugkeer de plaats vanwaar hij gekomen is bevindt zich niet buiten het Rijk, daar verzoeker in Vilvoorde geboren is.”* De Raad ziet de pertinentie van deze opmerking niet in. Het is niet omdat verzoeker in België geboren werd, dat hij de Belgische nationaliteit bezit of dat hij niet op illegale wijze in het Rijk verblijft, dat het gezinsleven enkel in België kan worden geleid of dat hij naar geen enkel land kan terugkeren.

2.14. Verzoeker betoogt *“Doordat tegenpartij geen rekening houdt met de informatie aangaande de gezinstoestand van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8.”* Gezien het bovenvermelde, is er geen sprake van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van de zorgvuldigheidsplicht in verband met de in de voormelde bepaling opgesomde elementen. Artikel 8 van het EVRM houdt zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift nauw verband met deze bepaling. Een schending van artikel 8 van het EVRM, die verder niet uitgewerkt wordt en evenmin concreet aangetoond wordt door te citeren uit arresten van de Raad van State, blijkt evenmin. Dezelfde vaststelling geldt voor de louter in de hoofding van het middel opgeworpen schending van artikel 22 van de Grondwet, dat dezelfde inhoud heeft als artikel 8 van het EVRM.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA